

Sjette afsnit (Verdensaltets guddom) – Indledning – lektion 89

Indledning

6.1.

Vi er hermed omsider nået til sidste hovedafsnit af nærværende kursus i Martinus kosmologi, og som vi skal se, vil det komme til at forme sig som en gentagelse af det tema, der prægede kursets første hovedafsnit; "Det levende Væsen". Denne gang skal vi imidlertid se det i relation til begrebet Gud.

Da fremstillingen i alt væsentligt bygger på kursets foregående fem hovedafsnit, hvor afsnittene 2 til 5 er en videreudvikling af første hovedafsnits emne (det levende væsen), forudsættes dette stof bekendt som grundlag for den fulde forståelse af nærværende sidste afsnit.

Dette nævnes i anledning af det forhold, at fremstillingen på grund af emnets helt enestående karakter allerede i forvejen er en del krævende og derfor i uheldig retning vil blive belastet af hyppige gentagelser af tidligere forklaret stof. Sådanne gentagelser vil derfor ikke forekomme, hvorimod relevante henvisninger vil blive medtaget i størst mulig udstrækning. I øvrigt skal det bemærkes, at det i flere tilfælde kan være vanskeligt at sandsynliggøre, endsige bevise de fremsatte udsagns holdbarhed. Det skyldes dels, at Gud på flere punkter er kendetegnet ved præstationer, som ikke forekommer hos det enkelte levende væsen, og dels, at Gud som et absolut uendeligt væsen på en del områder inkluderer ikke-tids-og rumdimensionelle karakteristika, som det er vanskeligt at forme meningsfuldt i begreber, der oprindeligt er udviklet med henblik på skildring af forhold på det tids-og rumdimensionelle plan. Med lidt god vilje og en smule øvelse skulle det dog være muligt at slutte fra det kendte (oplysningerne i de første fem afsnit) til det ukendte i en sådan udstrækning, at en nogenlunde klar og dækkende opfattelse af Guds specielle og enestående suveræne væsen, position og situation vil kunne tilvejebringes.

Sjette afsnit (Verdensaltets guddom) – Kapitel 1

(Guddommen og verdensaltets grundanalyse) – lektion 89

Guds billede

6.2.

Som allerede flere gange antydte undervejs, er Gud identisk med verdensaltet i sin helhed, hvilket man også kan udtrykke på den omvendte måde: verdensaltet under ét er identisk med et levende væsen, nemlig dét universelle helhedsvæsen, vi kalder Gud.

6.3.

Idet Gud som hævdet omfatter hele verdensaltet -dvs. overhovedet alt, hvad der er til af såvel muligheder som konkrete "ting" -ses det, at Gud som levende væsen betraget er enestående i sin art. Der kan ifølge sagens natur ikke eksistere andre væsener, som er Gud lig, idet der for Gud ikke eksisterer noget udenfor, ovenover, foran og bagved eller ved siden af. Og dette indebærer lige så naturligt en række forhold og omstændigheder af helt speciel karakter for Guds vedkommende.

For det første er Gud det eneste væsen af sin art, der eksisterer, hvad der er ensbetydende med individuel eller personlig ensomhed for Guds vedkommende, Gud har med andre ord ikke nogen ligemand og er som sådan totalt alene i tilværelsen.

Dette indebærer for det andet, at Gud ikke kan kommunikere udadtil, men kun indadtil -altså med sig selv. I samme forbindelse er der heller ikke andet for Gud at opleve end sig selv.

Heraf kan der for det tredje slutes, at det ikke er muligt at tegne noget fyldestgørende billede af Gud i tilsvarende forstand, eftersom det nemlig ikke er muligt at tegne noget fyldestgørende billede af verdensaltet. Gud er både uendelig stor og uendelig lille og har i konsekvens heraf slet ikke nogen sand størrelse. Dertil rummer Gud som sagt alt, hvad der overhovedet eksisterer, det være sig energi, materie, livsenheder, viden, visdom, erkendelse, overblik, indblik, magt, moral, livsoplevelse og bevidsthed mv. På samme måde kan Gud ikke karakteriseres som "han", fordi Gud i lige så høj grad er "hun" og dertil i tilsvarende udstrækning androgyn (dobbeltkønnet, repræsenteret ved især planteriget) samt dobbeltpolet (repræsenteret ved de åndelige verdener tilsande), hvad der for øvrigt har til følge, at vi fremover som personligt stedord for Gud vil benytte vendingen "han/hun". Endelig er Gud dertil både fysisk, parafysisk, ultra-parafysisk, psykisk, høj-psykisk og åndelig samt materiel og immateriel. Gud er kort sagt alt, hvad der er til, og lader sig derfor ikke fremstille i noget tids-og rumdimensionelt billede. Det nærmeste, man kan komme, består i en redegørelse for fundamentale kosmiske principper, love, sammenhænge og mekanismer, der tilsammen tegner et kosmisk verdensbillede i stil med det, Martinus gennem et livslangt arbejde har formuleret. Et sådant billede tegner nemlig som det eneste mulige universelt-principielle træk af Guds væsen.

6.4.

Interessant i denne forbindelse er det, at det kosmiske verdensbillede i lige høj grad passer på det levende enkeltvæsen (livsenheden) og på Gud, således som nærværende afsluttende hovedafsnit skal søge at skildre. Gud og den enkelte livsenhed -dvs. gudesønnen -er med andre ord gensidigt i hinandens billede, trods det at de hver for sig indtager to vidt forskellige og evigt u-ombyttelige positioner i tilværelsen. Dette skal vi få lejlighed til at se bekræftet i det følgende, ligesom vi senere

skal blive klar over nødvendigheden af denne principielle lighed mellem guddommens "billede" og gudesønnens "billede".

Guddommen og det treenige princip

6.5.

For at kunne hævde sin status som levende væsen må Gud som alle andre levende væsener udmærke sig som "et Noget", der kan opleve, og som i tilknytning hertil begærer at opleve. Og dette forudsætter -som vi ved -at Gud i praksis gør sig gældende som en skaber, en skaberevne og noget skabt (sidstnævnte primært repræsenteret ved netop livsoplevelsen), og på en sådan måde, at der i praksis er tale om et treenigt princip (lektion 1, stk. 4-8).

6.6.

Det er faktisk ikke svært at se, at verdensaltet opfylder denne betingelse. Overalt er vi vidne til eksistensen af skabte ting, og ligeledes er vi vidne til igangværende skabelsesprocesser (energiomsætning) hvor så end vi vender vort blik. Og begge dele viser tilbage til forekomsten af en altomfattende skaberevne (verdensaltets energi), der i henhold til sin formålsprægede virksomhed atter viser tilbage til en "benytter", altså en skaber (verdensaltets tomrum; se eventuelt lektion 5, stk. 27,28). Betænker man i denne sammenhæng på den ene side skabelsesprocessernes afhængighed af energi og på den anden side energiens ubrydelige forbindelse med verdensaltets tomrum, har vi en klar indikation for verdensaltets og dermed guddommens konstitutionelle status som et treenigt princip.

6.7.

Naturligvis kan det være svært for mennesket at skaffe sig sikkerhed for, at aktivitetskomplekset i verdensaltet virkelig er gennemført formålspræget og dermed hensigtsmæssigt. Erkendelsen heraf kræver nemlig både langt større overblik og langt dybere indblik, end det jordiske menneske disponerer over. Det kan allerede være svært nok blot at overskue den planet, vi lever på, endsize hele verdensaltet. Ser vi imidlertid på vor egen fysiske organisme, der ikke alene indtager en optimalt heldig position for vor sansevne, men dertil yderligere repræsenterer et uendeligt univers (lektion 49,50), møder vi overalt en vidunderlig hensigtsmæssighed, der med den fremadskridende udforskning endog stadig formår at fremvise nye og atter nye betagende og overraskende sider. Og betænker man dertil den kløgt og viden, det kræver blot at fremstille en primitiv mekanisk model af dette menneske-legeme, for slet ikke at tale om den planet, hvorpå det i raffineret, økologisk samspil med utallige andre organismer fører sin tilværelse, da må det blive temmelig klart, at det ikke kræver mindre kløgt og viden at frembringe sådanne modellers levende forbilleder. Og på dette grundlag er det faktisk muligt at slutte sig til eksistensen af en almengældende, formålspræget styringsvirksomhed i verdensaltet, idet det må anses for mere sandsynligt, at menneskelegemet samt jordkloden med alle dens øvrige organismer og mekanismer er et produkt af formålsbestemt målrettethed, end det er sandsynligt, at de skulle være et produkt af ren tilfældighed i samspil med døde, upersonlige naturlove. Og ligeledes må det anses for mere sandsynligt, at disse nærhorizontale eksempler på formålspræget målrettethed markerer et alment og dermed universelt princip i verdensaltet, end det er sandsynligt, at de repræsenterer en enestående undtagelse. Man kan selvsagt ikke bevise det. Hvert enkelt menneske må ud fra sine personlige forudsætninger selv vurdere sandsynlighedsvægten af disse to alternative muligheder. For Martinus er der imidlertid ikke skygge af tvivl. For ham er verdensaltet gennemført præget af hensigtsmæssighed i betydningen: skabelsesprocessernes formålsbestemte målrettethed, idet det er dette træk, der bestemmer dets fremtræden som et evigt KOSMOS, i hvilket endog forekommende tilfælde af "uorden" og dermed kaos trods alt er udtryk for tilfælde af hensigtsmæssighed -ganske vist grænsetilfælde, men ikke desto mindre, nemlig i det øjeblik, de ses i en tilstrækkeligt omfattende sammenhæng.

-Sammen med umiskendelige eksempler på formålsbestemthed bidrager således også indslagene af kaos til at indikere eksistensen af en universel skaber bag verdensaltets samlede sum af skabelsesprocesser (energi-omsætning) og dermed bag den derfor nødvendige universelle skaberevne (verdensenergien).

Guddommen kontra gudesønnerne

6.8.

At denne skaber er Guds Jeg, står sikkert allerede de fleste klart. Imidlertid melder sig uvilkårligt det spørgsmål, hvordan man kan sondre mellem Guds skabelse og gudesønnens skabelse. Er ikke altid gudesønnens skabelse i virkeligheden Guds skabelse? Og omvendt. Kommer ikke altid Guds skabelse til udtryk som gudesønnens skabelse? -Jo! Det er faktisk ikke muligt at skelne mellem disse to former for skabelse, simpelt hen fordi de er identiske. Men herved markeres også klart og utvetydigt gudesønnens position i forhold til guddommen, nemlig som livsorgan og dermed sans- og manifestationscelle i Gud.

6.9.

Men hvordan skal man så i det hele taget forstå eksistensen af både gudesønnerne og af Gud. For når førstnævnte er livsorganer og dermed integrerede bestanddele af sidstnævnte, og deres livsudfoldelse dertil i virkeligheden er et overordnet væsens livsudfoldelse, hvor bliver så den faktiske, personlige individualitet og dermed grundlaget for personlig viljeføring af? -Hvorfor eksisterer gudesønnerne i det hele taget, altså livsenhederne eller de enkelte levende væsener? Og ikke mindst: hvorfor eksisterer de endog som tilsyneladende selvstændige individer?

-Hvorfor eksisterer ikke kun Gud?

Svaret herpå er i første række det enkle, at rent faktisk eksisterer der kun Gud, og når det synes at forholde sig anderledes, skyldes det udelukkende svigtende erkendelsesevne hos gudesønnen, idet alle levende væsener om sig selv kan sige med Jesu ord: "Faderen er i mig, og jeg er i Faderen, og hvad jeg gør, gør jeg ikke af mig selv, men Faderen gennem mig. Faderen og jeg er ét". Med disse udtalelser afslører Jesus sin erkendelse af det faktum, at hans Jeg er det samme som Guds Jeg og hans skaberevne den samme som Guds skaberevne og at der i virkeligheden ikke var grund til at skelne mellem Gud og ham (ikke mindst dette sidste medførte kravet om hans henrettelse fra ypperstepræsternes og de skriftkloges side). Og med ordene: "I er alle guder" antyder han ved en anden lejlighed, at han i denne henseende ikke danner nogen undtagelse, men at alle levende væsener repræsenterer Gud. Med andre ord: der eksisterer i realiteten kun Gud.

6.10.

Tilbage bliver imidlertid spørgsmålet, hvorfor Gud i praksis har skikkelse af gudesønner, der alle hver især opfatter sig selv som personlige individualiteter, suverænt og utvetydigt adskilt fra hinanden?

For at forstå dette er det nødvendigt at sætte sig lidt ind i det, man må kalde Guds basisvilkår for at tilegne sig livets oplevelse og derigennem opfylde det levende væsens kosmiske generalkriterium: at være "et Noget", der kan opleve (lektion 2).

6.11.

Disse basisvilkår eksisterer i form af Jegets element plus de syv kosmiske grundenergiers element, hvor førstnævnte repræsenterer princippet skaberen og sidstnævnte princippet skaberevnen.

Fra omtalen af tilværelsens fem universelle bevægelsesarter (lektion 4-7) husker vi, at al livsoplevelses ursubstans er stambevægelsen, dvs. den subjektive registrering af et legemes positionsændring (lektion 5, stk. 25). men hvordan skal Gud alene på grundlag af Jeget og de syv grundenergier få etableret denne elementære oplevelse? -Det kræver jo for det første, at der eksisterer mindst to legemer, nemlig ét, der kan ændre position, og et andet, i forhold til hvilket denne positionsændring finder sted og som dermed markerer den. Og dertil kræver det eksistensen af en form for sanseapparat, ved hjælp af hvilket positionsændringen kan blive registreret, samt yderligere et manifestationsapparat til brug for iværksættelse af positionsændringen for mindst ét af legemernes vedkommende. Og ingen af disse "ting" er indeholdt i selve det, vi foran betegnede som livsoplevelsens basisvilkår. Således er Jegets element totalt immaterielt, idet det som allerede foran berørt i praksis er repræsenteret ved det, vi subjektivt opfatter som verdensaltets tomrum, af hvilken grund det ikke på nogen måde lader sig henføre til hverken legemer eller til et sanse-og manifestationsapparat.

Med hensyn til grundenergiene er disse ganske vist "materielle" i deres natur, hvis vi herved forstår en natur, der afviger fra Jegets. Men som slet og ret grundenergier betragtet har de lige så lidt som Jeget noget med hverken legemer eller apparaturer at gøre. De er intet som helst andet end elementære virkeevner, dvs. betingelser eller forudsætninger for skabelse i elementær, kvalitativ forstand (lektion 10, stk. 17,18). Indlader vi os derfor på det i virkeligheden urealistiske, men ikke desto mindre særdeles lærerige tankeeksperiment, at der havde været en tid, hvor Gud KUN eksisterede som et Jeg plus syv kosmiske grundenergier (altså uden præg af gudesønner), da ville Gud på dette tidspunkt og i denne elementære form være aldeles uden livsoplevelse og dermed totalt uden bevidsthed.

6.12.

Og hvordan kunne denne utilfredsstillende tilstand så eventuelt brydes? – Simpelthen ved at udnytte de i grundenergiene -særlig moderenergien -iboende muligheder for at opfylde al livsoplevelses elementære grundbetingelser, dvs. få bevægelsesprincippet og kontrastprincippet til at virke. Dette forudsætter imidlertid, at også de seks øvrige kosmiske hovedskaberprincipper er virksomme, dvs. polprincippet eller det guddommelige skaberprincip, livsenhedsprincippet, perspektivprincippet, talentkerneprincippet, kredsløbsprincippet og verdensgenløsningsprincippet (lektion 2, stk. 15). Og tilskyndet af det i Jeget evigt virkende urbegær (lektion 1, stk. 2,3) finder en sådan virksomhed da også sted og har altid gjort det.

Således udfordres i første række polprincippet til fordel for metoden afsendelse og modtagelse af energi, hvis praktisering atter forudsætter relevante "redskaber", altså en manifestations-og sansestruktur, der i realiteten er det samme som en organisme (lektion 5, stk. 16-21 samt lektion 72 stk. 15-20).

I første række udfordres livsenhedsprincippet som grundlag for polprincippets faktiske virksomhed, idet denne som minimum forudsætter eksistensen af

- 1) nogen eller noget at afsende energi imod
- 2) nogen eller noget at modtage energi fra
- 3) et organisk arrangement til brug for afsendelse og modtagelse af energi i praksis, samt endelig
- 4) at energien findes i en form, der rent faktisk gør det muligt såvel at afsende som at modtage den.

Og netop fænomenet "livsenheder" -dvs. gudesønner -opfylder til fuldkommenhed samtlige disse betingelser, hvad der anskueliggør nødvendigheden af, at livsenhedsprincippet virker, idet jo netop

dette skaberprincip er ansvarligt for eksistensen af livsenheder og dermed gudesønner (universets kvanteprincip).

I og med at livsenhedsprincippet virker og gudesønnerne dermed bringes til at eksistere virker også kontrastprincippet i en første elementær forstand, således at der nu forekommer modsætningsforhold i guddommens totum *). Det udelte er blevet delt, enheden er blevet en flerhed, den ene er blevet til de mange og den ensomme har fået selskab. Og den måde, hvorpå dette er tilfældet, afslører det tilgrundliggende livsenhedsprincip som et meget dramatisk og samtidig yderst fascinerende skaberprincip, idet der er tale om en sådan spaltning af det guddommelige Jeg og den guddommelige skaberevne, at Gud som "individ" betragtet forbliver intakt trods det, at han/hun samtidig eksisterer som en uendelig skare individuelle separatindivider, der oplever sig selv som selvstændige individuelle enheder med hver sin personlige bevidsthed, livsoplevelse og viljeføring.

I praksis lader dette sig gøre gennem en direkte opspaltning af skaberevnens og dermed grundenergiernes element samt en heraf betinget indirekte opspaltning af Jegets element. Resultatet af skaberevnens opspaltning er nemlig organismerne med de heri virkende sans- og manifestationsanlæg, dvs. polprincippets redskaber. Og gennem dette, at hver eneste organisme i det treenige princips forstand er "forbundet" med det samme universelle Jeg, opstår på én og samme tid livsenhedens -altså gudesønnens -individuelle livsoplevelse og bevidsthed og guddommens universelle livsoplevelse og bevidsthed. Sidstnævnte er simpelthen identiske med summen af gudesønnernes individuelle oplevelser, men anskuet på et plan, hvor Jeg-elementet gør sig gældende som en udelt helhed. Dette er guddommens "private" plan, og Gud er dermed simpelthen det væsen, der ene af alle som ét Jeg opfatter hele summen af gudesønnernes specifikke oplevelser som én samlet oplevelse og i henhold hertil disponerer sin viljeføring og skabende udfoldelse. Men på en måde så denne (i nøje overensstemmelse med de enkelte gudesønners midlertidige konstitution og tilstand) forplanter sig "ned" på gudesønnens plan og her som individuelle, personlige tilskyndelser naturligt forener sig med disses skabende anlæg og tilbøjeligheder, således at den enkelte gudesøn ved sin natur er beskyttet mod "overgreb" fra guddommens side og derfor udelukkende realiserer sin egen "lokale" natur. Og heraf fremgår det, at Guds livsoplevelse og skabende udfoldelse må forstås som en stadig transformationsproces mellem guddommens eget universelle helhedsplan og gudesønnens individuelle personlighedsplan. Da imidlertid denne transformationsproces i al evighed har fundet sted, er den for længst blevet totalt automatiseret, eller rettere sagt: den har altid været det, hvilket betyder, at den ikke på nogen måde stiller krav til dagsbevidst viljeføring hos nogen af parterne.

*) Totum = "det hele".

6.13.

Som man vil forstå, virker livsenhedsprincippet i praksis som et kvanteprincip i den forstand, at det medfører det universelle energifelts opdeling i portioner eller kvanter repræsenteret ved organismer, dvs. stof-enheder. Da imidlertid dette energifelt som helhed er uendeligt, medfører livsenhedsprincippet evigt eksistensen af uendeligt mange kvanter eller organismer, der hver for sig fremdeles er i "udgangspunktets" -dvs. verdensaltets -billede i den forstand, at de for hver enestes vedkommende repræsenterer uendeligheden (lektion 26). Dette igen medfører eksistensen af et ganske bestemt organisationsmønster for organismekomplekssets vedkommende, nemlig dette at de enkelte organismer gensidigt befinder sig inden i hinanden.

For sansningen, der med udgangspunkt i begrebet "en sanseposition" er underlagt perspektivprincippet (lektion 26 -32), tegner dette sig imidlertid på en lidt anden måde, nemlig denne, at enhver organisme er bolig og dermed univers for uendeligt mange andre organismer, der i

henhold hertil forekommer mindre end "værts-organismen", samtidig med at denne på linie med uendeligt mange andre tilsvarende organismer er "indbygger" i en endnu større organisme. Og herved fremkommer de i lektion 49 og 50 belyste tre kosmiske primær-sanseplaner: mellem-, mikro- og makrokosmos. Det må imidlertid aldrig glemmes, at disse tre kosmos kun eksisterer som sådanne for sansningen og derfor må betragtes som illusionistiske effekter frembragt af hovedsageligt perspektivprincippet. Uafhængigt af sansningen eksisterer de absolut ikke (antydtes også af samtlige væseners fornemmelse af sig selv som mellemkosmos), hvorimod organismerne gensidigt befinder sig inden i hinanden, således at man må tale om, at alting består af alting. Dette er da også et umiddelbart faktum for det væsen, der er repræsenteret ved verdensaltet som helhed. På sit eget suveræne plan oplever Gud ikke sig selv som et mikrovæsen i et makrovæsen, eller som et makrovæsen for mikrovæsener, eller som et mellemkosmisk væsen på linie med andre tilsvarende. Her oplever Gud sig selv som et al-væsen, der ikke har nogen størrelse, men som efter behov selv frembringer alle størrelser. Det vil sige, at Gud oplever sig selv som et væsen, for hvilket en elektron ikke alene er lige så stor (eller lille!) som hele verdensaltet, men simpelthen rummer, eller rettere ER hele verdensaltet (dvs. Gud selv), og for hvilket tusinde år er som ét sekund og ét sekund som tusinde år; dvs. for hvem ethvert tidsbegreb er et udtryk for evigheden.

På sit eget plan måler Gud altså ikke sine skabelser i størrelser eller i tider, men alene i ideers og hensigters opfyldelse. Og han/hun tilegner sig vel at mærke hele denne højere form for oplevelse side om side med den i forhold hertil lavere form, som tilflyder det gudesønlige oplevelsesplan med dets præg af separatisme og størrelsesforhold. Og netop ved at besidde begge disse samtidigt optrædende oplevelsesplaner -det universelle eller gudsplanet og det personligt individuelle eller gudesønsplanet adskiller Gud sig evigt fra enhver af gudesønnerne, der ganske vist erkendelsesmæssigt midlertidigt kan få adgang til gudsplanet (under den kosmiske bevidsthedstilstand), men aldrig kan opholde sig dér uafbrudt. Men netop herved hævder Gud til evig tid sin status som noget andet og mere end summen af samtlige gudesønner -for slet ikke at tale om den enkelte gudesøn, uanset hvor højt udviklet denne måtte være. Gud er Gud, og gudesønnen er gudesønnen, og sidstnævnte vil aldrig nogen sinde kunne hæve sig til andet og mere end dette at være et maksimalt ideelt "redskab" tilpasset virkeliggørelsen af en enkelt detalje i de skabelsesplaner, der til stadighed optager det guddommelige helhedsvæsen, og som begivenhederne og tilstandene i verdensaltet -dets fysiske såvel som dets parafysiske zoner -til stadighed er en åbenbaring af.

6.14.

Idet Guds livsoplevelse trods alt står i gæld til gudesønnens livsoplevelse, og denne gennem sin afhængighed af sansning i hvert eneste tilfælde står i gæld til perspektivprincippet, har vi gennem det nyligt omtalte fået et første indtryk af også dette skaberprincips betydning for Gud, ligesom vi har set, at det først og fremmest aktiveres af livsenhedsprincippet, nemlig gennem dettes opsplnitning af det uendelige helhedsvæsen i et uendeligt antal uendelige del-væsener, dvs. gudesønnerne. Og hermed har vi i virkeligheden fået klarhed over betydningen af de fem første hovedskaberprincipper i relation til dét tankeeksperiment, der med udgangspunkt i livsoplevelsens basisvilkår (Jeget plus de syv grundenergier) gik ud på at undersøge, hvorledes Gud på dette grundlag alene er i stand til at virkeliggøre livets oplevelse (stk. 6.11).

Vi så, at dette i første række forudsætter kontrast-og bevægelsesprincippet's aktivering, der igen forudsætter pol-og livsenhedsprincippet's aktivering, og hvilke skaberprincipper endelig aktualiserer perspektivprincippet's aktivering. Vi skal til slut for en ordens skyld nævne nødvendigheden af talentkerneprincippet's aktivering, nemlig som grundlag for den strukturelle stabilitet hos de enkelte gudesønners organismer med de heri indbyggede sanse-og manifestationsstrukturer (varetages af organtalentkernerne; lektion 21 -24) samt som grundlag for den enkelte gudesøns sansevirkomhed i

det hele taget, idet denne som bekendt gennemført bygger på princippet genkendelse (lektion 29, stk. 40), og således ubetinget forudsætter eksistensen af et erfaringsmateriale at lægge til grund for genkendelsesvirksomhed (er knyttet til erindringstalentkernerne; lektion 13, stk. 44 -53; lektion 29, stk. 40 -43).

Med baggrund i denne fremstilling af de kosmiske skaberprincippers betydning for Guds tilegnelse af livets oplevelse kan vi her til slut udlede, at moderenergien som sæde for de nævnte skaberprincipper m.fl. i både Guds og gudesønnernes tilfælde spiller rollen som det levende væsens skaberevne på det interne plan, dvs. på individets personlige organiske område (bekræfter denne grundenergis rolle som, primærmateriale for overbevidstheden). Og i modsætning hertil spiller de seks øvrige grundenergier med hukommelsesenergien som delvis undtagelse rollen som det levende væsens skaberevne på det eksterne plan, dvs. i dets vekselvirkning med medvæsenerne, formet som kombineret udadrettet og indadrettet aktivitet -altså manifestation og sansning (bekræfter disse grundenergiers rolle som primærmateriale for underbevidstheden). Og gennem fornøden indsigt i begge disse sider af skaberevnen bliver det klart, at Jeget og de syv kosmiske grundenergier -dvs. livsoplevelsens basisvilkår -er fuldt tilstrækkelige til at virkeliggøre og dermed sikre livets oplevelse for såvel gudesønnen som for Gud.

Livsoplevelsens basisvilkår er dermed de faktorer, hvoraf alt øvrigt eksisterende i tilværelsen udvikles, og de er derfor også -som det er tilfældet hos Martinus -selvskrevne til at tegne hovedlinierne i ethvert kosmisk verdensbillede, der som sagt er det nærmeste, man kan komme en fremstilling af Guds billede.

Spørgsmål til lektion 89

1. Hvor meget af det eksisterende omfatter Gud?
2. a) Er Gud det eneste eksisterende væsen af sin art eller b) findes der flere væsener, der i enhver henseende er Gud lig?
3. Hvorledes former den udadrettede aktivitet sig for Guds vedkommende?
4. Hvad er der for Gud at opleve andet end sig selv?
5. Hvad er det nærmeste, man i ord og begreber kan komme en fremstilling af Guds fremtoning eller billede?
6. Er det berettiget at hævde, at Gud og gudesøn i kosmisk/principiel forstand eksisterer i hinandens billede?
7. Hvorledes markerer Guds totale skabelsesvirksomhed sig for mennesket (i den udstrækning, det har føling med den)?
8. Hvilke otte faktorer repræsenterer rent objektivt basisvilkårene for Guds tilegnelse af livets oplevelse?
9. Spørgsmålet drejer sig om Guds jeg og skaberevne: a) hvilken af disse to faktorer opsplittes direkte af stof-og livsenhedsprincippet og b) hvilken af dem opsplittes kun indirekte?
10. Hvad er pointen ved det i spørgsmål 9 efterlyste arrangement?

11. Kan man tale om, at sameksistensen mellem Gud og gudesønner for sidstnævnte medfører en slavemæssig underkastelse af førstnævntes viljeføring?
12. Kan man tale om, at Gud har en bestemt størrelse?
13. Er en gudesøn med kosmisk bevidsthed det samme som Gud selv?

Løsningen til lektion 88's opgavetillæg

1. En række tabuer på det emotionelle og seksuelle område, der i en enpolet og egoistisk orienteret verden sigter på at sikre en samfundsorden, alle i princippet kan være tjent med, og som i denne forstand repræsenterer "et mindste onde" (stk. 5-105).
2. Kærligheden som kosmisk gavekultur -altså dette at give og modtage kærlighed som en gave, uden tanke for egen vinding (stk. 5-105).
3. Nej, den dybe ansvarsfølelse hos den enkelte vil hindre problemet i at få mere end teoretisk betydning (stk. 5-107).
4. Nej, børn i dette samfund vil for det første aldrig være uønskede; og dertil vil ansvarsfølelsen samt den effektive prævention forhindre utilsigtede børn i at komme på tale. Endelig vil seksualismen begynde at følge nye veje, der på forhånd udelukker undfangelsen af børn (stk. 5-107).
5. Nej, kun sporadisk, nemlig som en udklang af "den gamle Adam's" virksomhed hist og her, idet vilkårene for udfoldelse af fri kærlighed kun begrænses af kosmisk/moralske hensyn (stk. 5-107).
6. Ja; opfattet som en såret flygtning mellem to riger, der har kurs mod det rigtige menneskeriges overlegne og lysende tilværelsesnormer har eventyret om den grimme ælling fuld gyldighed for det jordiske menneske -selv i dets homokratiske fase (stk. 7-108).
7. Plante-, dyr-og mineralrigets livsformer eller sagt med andre ord: naturen og biosfæren som helhed (stk. 5-109).
8. At fødeemner taget fra dyreriget med tiden forbydes ved lov (akkurat som kannibalisme i dag ved lov er forbudt) (stk. 5-110).
9. Fra mineral-og planteriget (stk. 5-110).
10. Gensidig hengivenhed og tillid samt åndelig pacificering af vilde dyrs farlighed (stk. 5-111).
11. En position som overgangs-, trænings-og forvandlingszone (stk. 5-112).
12. Fiskenes erobring af landjorden (stk. 5-112).

PBJ